

«Να αλλάξεις τον κόσμο φίλε Σάντσο, δεν είναι τρέλα, ούτε ουτοπία. Είναι δικαιοσύνη!»,

«Να Πολεμάτε τους κακούς...να υπερασπίζεστε τους αδύνατους...πάντα...πάντα!»

του **Χρήστου Κυργιάκη**

Γ: Γιώργος

Μ: Μαρία

Δ: Δέσποινα

Ε: Έρικ

Η παρέα των τεσσάρων παιδιών μόλις τελείωσε την εξέταση στο πρώτο μάθημα των πανελλαδικών και έβγαινε από το σχολείο. Ξεκίνησαν μαζί από το νηπιαγωγείο και συνέχισαν μαζί μέχρι το τέλος του λυκείου.

Η σχέση τους πέρασε πολλά σκαμπανεβάσματα. Στιγμές όμορφες και χαρούμενες μα και στιγμές δύσκολες και στενάχωρες. Όπως πριν από μερικούς μήνες που ο πατέρας της Μαρίας χτυπήθηκε από καρκίνο ή όπως πριν δύο χρόνια που οι γονείς του Έρικ έφυγαν για τη

Γερμανία κι έμεινε πίσω με τη γιαγιά του για να τελειώσει το σχολείο και να δώσει εξετάσεις.

Στο δρόμο καθώς πήγαιναν να πιουν ένα καφέ να ηρεμήσουν έπιασαν την κουβέντα, όπως έκαναν πάντα όλα αυτά τα χρόνια.

Γ: Ρε σεις, τι κωλοθέμα ήταν αυτό που έπεσε στην έκθεση; Δεν το είχα ξαναδεί.

Μ: Δημιουργικότητα στο σχολείο και στην καθημερινότητα! Μας τρόλαραν κανονικά έτσι.

Δ: Το διάβαζα και δεν το πίστευα. Θυμάστε που κάτι σχετικό μας είχε αναφέρει η Πανίδου σε ένα μάθημα;

Μ: Ναι ρε, τώρα που το λες. Αλλά δεν έδινα και πολύ σημασία.

Ε: Εγώ το θυμήθηκα αλλά δεν μπόρεσα να γράψω όλα τα επιχειρήματα.

Γ: Εμάς στο φροντιστήριο μας τάραξαν στην τεχνητή νοημοσύνη. Ειδικά από τη μέρα που βγήκε ο Τραμπ πρόεδρος στις ΗΠΑ!

Μ: Και τι σημασία έχει αυτό;

Γ: Λόγω του Έλον Μασκ που συμμετείχε στην κυβέρνηση και τον υποστήριζε. Δεν ξέρω πώς του κόλλησε του φιλολόγου μας.

Δ: Κι εμένα η καθηγήτριά μου στο ιδιαίτερο τεχνητή νοημοσύνη περίμενε. Το πλέον αναμενόμενο θέμα, μου έλεγε.

Ε: Έλεος πια με τα αναμενόμενα θέματα. Θα πέσει το ένα, θα πέσει το άλλο. Άι σιχτίρι από κει.

Γ: Ρε Έρικ, ηρέμησε λίγο, τι έπαθες τώρα;

Ε: Κουράστηκα να κυνηγάω το «θέμα που θα πέσει», αυτό είναι όλο. Ρομποτάκια μας έχουν κάνει ρε γαμώτο.

Δ: Εγώ σκέφτομαι ότι μπορεί να πατώσω και πάει τσάμπα τόσος κόπος, τόσα ξενύχτια και τόσα έξοδα.

Μ: Μην κάνεις τέτοιες σκέψεις τώρα. Κάπου θα περάσεις. Ας είναι και επαρχία.

Δ: Πλάκα μου κάνεις έτσι; Πώς να μην κάνω τέτοιες σκέψεις; Οι δικοί μου πήραν δανεικά μπας και εξασφαλίσω την Αθήνα. Με την ελάχιστη βάση εισαγωγής και το ενδεχόμενο να περάσω επαρχία τρόμαξαν. Αν περάσω επαρχία δεν θα μπορέσω να πάω. Κατάλαβες τώρα Μαρία γιατί κάνω τέτοιες σκέψεις; Φοβάμαι μην καταλήξω σε κανένα κολλέγιο και δεν το θέλω.

Μ: Σκέψου και κάποια παιδιά της επαρχίας που αναγκαστικά θα φύγουν από το σπίτι τους για να σπουδάσουν, αν περάσουν.

Τη Δέσποινα την πήραν τα κλάματα. Τα τρία παιδιά την κοιτούσαν αμήχανα καθώς δεν ήταν η πρώτη φορά που το πάθαινε. Δεν ήξεραν πώς να φερθούν. Να την αγκαλιάσουν; Να τη «μαλώσουν»; Όλα τα είχαν δοκιμάσει αλλά κατά πώς φαίνεται δεν κατάφεραν και πολλά.

Ε: Έλα βρε Δέσποινα. Τι να πω κι εγώ που δεν είχα καμία βοήθεια και το περνάω όλο αυτό χωρίς τους δικούς μου; Τι να κουβεντιάσω με τη γιαγιά μου και τι να καταλάβει; Έκανε ότι μπορούσε η κακομοίρα, να μη μου λείπει τίποτα αλλά όπως και να το κάνεις, σε τέτοιες στιγμές θέλεις τη στήριξη των γονιών σου. Άσε που αν δεν περάσω κάπου θα φύγω κι εγώ στη Γερμανία για δουλειά!

Γ: Έρικ, μπορεί να ήταν και καλύτερα για σένα;

Ε: Πλάκα μου κάνεις ρε Γιώργο;

Γ: Για ρώτα και μένα. Εδώ ήταν και οι δύο γονείς μου αλλά μονίμως απουσίαζαν λόγω δουλειάς και καριέρας. Κι όποτε ανταμώναμε, σε καμιά γιορτή, το μόνο που μου υπενθύμιζαν ήταν πως πρέπει να βάλω στόχους υψηλούς και να κάνω τα αδύνατα δυνατά για να τους πετύχω. Η Ιατρική έχει απαιτήσεις.

Ε: Εντάξει, δίκιο είχαν. Κι εγώ Ιατρική ήθελα αλλά δεν μπορούσα να ανταποκριθώ στον ανταγωνισμό.

Γ: Αλήθεια τώρα; Εμένα δεν με ρώτησαν ποτέ τι θέλω. Το θεώρησαν δεδομένο. Αφού αυτοί είναι γιατροί θα πρέπει κι εγώ να ακολουθήσω.

Μ: Δηλαδή δεν σου αρέσει η Ιατρική;

Γ: Δεν μου έδωσαν την ευκαιρία να σκεφτώ κάτι άλλο. Με ανάγκασαν να μου αρέσει. Και η μουσική μου αρέσει, αλλά στην πρώτη Λυκείου έπαψα να ασχολούμαι λόγω της προετοιμασίας των πανελλαδικών.

Και να σας αποκαλύψω και κάτι; Πήγαίνα φροντιστήριο αλλά στην τρίτη Λυκείου μου έβαλαν και ιδιαίτερα.

Δ: Καλά μιλάμε για αρρώστια, έτσι!

Ε: Για καθίστε ρε παιδιά. Αν εσείς φτάσατε στο σημείο να παραπονηέστε για όλα όσα είχατε τότε τι να πω κι εγώ που δεν είχα ούτε τα βασικά; Νομίζετε πως στην πενθήμερη δεν ήρθα λόγω διαβάσματος; Τα χρήματα δεν είχα γι' αυτό δεν ήρθα, όμως ντρεπόμουν να το πω! Μήπως λοιπόν είστε λίγο αχάριστοι;

Μ: Εσένα όμως ο πατέρας σου δεν έχει καρκίνο όπως ο δικός μου...

Έφτασαν στην καφετέρια και κάθισαν απόμερα σε ένα τραπέζι. Ήρθε η κοπέλα και παράγγειλαν τους καφέδες. Για κάμποση ώρα επικράτησε σιγή. Κανένας δεν είχε όρεξη να μιλήσει μέχρι που η Δέσποινα δεν άντεξε άλλο.

Δ: Αλήθεια τώρα τσακωνόμαστε για τον ποιος είναι πιο άτυχος και τίνος η δυστυχία είναι μεγαλύτερη;

Γ: Έχει δίκιο η Δέσποινα.

Μ: Έρικ! Ρε συ, συγγνώμη γι' αυτό που σου είπα πριν. Μαλακία ήταν. Άλλωστε ο πατέρας μου πάει καλύτερα το τελευταίο διάστημα. Μάλλον του έκαναν καλό οι χημειοθεραπείες.

Ε: Εντάξει δεν τρέχει τίποτα. Κι εγώ το παράκανα λίγο με το μελοδραματικό μου.

Δ: Άλλωστε, πριν μερικά χρόνια, όταν τελειώσαμε το Γυμνάσιο δώσαμε και μια υπόσχεση. Δεν πιστεύω να την ξεχάσατε.

Γ: Όχι βέβαια και είπαμε θα το φτάσουμε μέχρι τέλους, επειδή:

«Να αλλάξεις τον κόσμο φίλε Σάντσο, δεν είναι τρέλα, ούτε ουτοπία. Είναι δικαιοσύνη!»,

«Να Πολεμάτε τους κακούς...να υπερασπίξετε τους αδύνατους...πάντα...πάντα!»

Ε: Άλλωστε, αν δεν το κάνουμε εμείς τότε ποιος θα το κάνει;

Τα τέσσερα παιδιά, οι τέσσερις κολλητοί φίλοι συνέχισαν την κουβέντα τους, για το τι θα κάνουν όταν οι εξετάσεις τελειώσουν και με ποιους τρόπους θα μπορέσει αυτός ο κόσμος να γίνει καλύτερος.

Είπαν πώς σίγουρα θα τον κάνουν καλύτερο.

Αλίμονο αν δεν τον κάνουν καλύτερο...

Πηγή: selidodeiktis